

SVÁTOST SMÍŘENÍ

Největším neštěstím člověka je hřích - zvláště těžký hřích, který nás zbavuje práva na nebe.

**Kdo ztratil majetek, ztratil mnoho.
Kdo ztratil přítele, ztratil mnohem víc.
Kdo ztratil Boha, ztratil všechno.**

Bůh nás v naší bídě mohl nechat. Neudělal to. Dal nám svátost smíření, která naše přátelství s ním obnovuje. Svátost smíření je největší dar vzkříšeného Krista. Pán Ježíš ji ustanovil po svém vzkříšení těmito slovy: "**Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.**" (Jan 20,23)

Svátost smíření je velký Boží dar. I Jidášovi by Ježíš odpustil, kdyby o to stál.

POVINNOST PŘIJMOUT SV. SMÍŘENÍ: alespoň 1 x do roka

DOPORUČUJE SE: pravidelně podle potřeby (alespoň 1 x za měsíc)
a po těžkém hříchu co nejdříve

Žalovat na sebe hříchy nemusí být vždycky snadné. Ale smíření, přátelství s Bohem a naděje na dosažení nebe vždycky stojí za to! Kdo zhřeší a nedokáže to dát do pořádku, ten je ZBABĚLEC.

CO PŮSOBÍ SVÁTOST SMÍŘENÍ:

- odpouští všechny těžké i lehké hříchy,
- odpouští věčný trest (peklo) i část časných trestů,
- uděluje nebo rozmnožuje milost posvěcující,
- oživuje zásluhy.

Pozn. k zásluhám: Konáme-li dobré skutky bez milosti posvěcující (ve stavu těžkého hříchu), Bůh je odmění, ale pouze zde na zemi. Chceme-li si ukládat poklad v nebi, musíme konat dobré skutky s čistou duší (ve stavu milosti posvěcující). Máme-li už nějakou část "pokladu" v nebi uloženou a dopustíme se těžkého hříchu, ztrácíme právo na nebe i na všechny zásluhy. Po přijetí svátosti smíření se opět stáváme "majiteli" svých zásluh.

ČÁSTI SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

1/ ZPYTOVÁNÍ SVĚDOMÍ: Člověk zkoumá, jak žil, uvědomuje si hříchy, kterých se od poslední platné zpovědi dopustil. Je dobré zamyslet se také nad tím, proč se jich dopustil (ze zbabělosti, z vypočítavosti,...) Pomůckou je „zrcadlo svědomí“ – otázky sestavené podle Desatera, které jsou k nalezení v kancionálu i na internetu. Poctivé zkoumání svého nitra je důležitým odrazovým můstkem k dobrému prožití svátosti smíření.

2/ LÍTOST: Bez lítosti není odpuštění. Je to nejdůležitější část svátosti smíření.

Lítost je:

a/ Přirozená - není v ní místo pro Boha. Např. člověk lituje něčeho zlého proto, že si nedal pozor a dostal se do vězení. Tato lítost k odpuštění hříchů **NESTAČÍ!!!**

b/ Nadpřirozená - je v ní místo pro Boha:

- **nedokonalá** - člověk lituje např. ze strachu před věčným zavržením nebo před Božími tresty; tato lítost není ideální, ale stačí k odpuštění hříchů ve svátosti smíření;

- **dokonalá** - ideální lítost, kdy člověk lituje z lásky k Bohu, kterého jakožto svého největšího dobrodince urazil a zranil. Tato lítost odpouští všechny hříchy **ihned** /i těžké!/, ale z těžkých hříchů je nutné ještě se vyzpovídat. To proto, abychom se smířili s církví, kterou jsme svými hříchy také poškodili.

Lítost nespočívá v citu, ale ve vůli! Co člověk prožíval svým citem jako příjemné, to citem nezavrhne jako špatné. Důležité je, aby rozumem pochopil, že jednal zle a vůlí toto jednání odsoudil jako špatné.

3/ PŘEDSEVZETÍ: Ochota polepšit se. Opravdová lítost se neobejde bez předsevzetí.

K platnému přijetí sv. smíření je nutný úmysl varovat se alespoň všech těžkých hříchů. Doporučuje se však úmysl varovat se všech hříchů.

Kdo si je vědom své slabosti a tuší, že znovu padne (má sám se sebou špatné zkušenosti), zpovídá se platně, má-li upřímný úmysl udělat vše, co je v jeho silách, aby těžce nezhřešil.

4/ ZPOVĚĎ: Vyznání hříchů. Má být stručné, konkrétní, jasné a výstižné.

Jsme povinni vyznat:

- všechny těžké hříchů od poslední platné zpovědi,
- jejich přesný počet (nevíme-li přesně, pak alespoň přibližně),
- závažné okolnosti.

Doporučuje se:

- vyznávat všechny hříchů (u lehkých hříchů zpravidla neříkáme počet).

Kdo po dobré přípravě zapomene ve zpovědi na některý těžký hřích, zpovídá se platně, může chodit ke sv. přijímání, ale v další svaté zpovědi - pokud si na něj ještě vzpomene - musí jej vyznat s tím, že uvede, že tento hřích zapomněl říct.

Úmyslně zamlčený těžký hřích = neplatná, svatokrádežná zpověď!!!

Kdo se zpovídal svatokrádežně, nemůže přistupovat ke svatému přijímání do doby, než se poctivě vyzpovídá. Nápravu provede tak, že se ve svátosti smíření vyzná ze svatokrádeže a pak se zpovídá z hříchů od poslední platné zpovědi.

Ve zpovědnici máme:

- vždy nejprve uvést, kdy jsme byli naposledy u svátosti smíření,
- pokud nás zpovědník nezná, obecně se představit (např. uvést věk, rodinný stav, počet dětí, zaměstnání)
- vyznat hříchů
- projevit lítost a předsevzetí

5/DOSTIUČINĚNÍ: Symbolická náhrada za naše hříchů.

Máme povinnost splnit úkol daný zpovědníkem. Je dobré vykonat jej co nejdříve, abychom na něj nezapomněli. Kdo zapomněl, co mu bylo uloženo a už nemá možnost zeptat se zpovědníka, má vykonat to, co dostává jako pokání jindy. Jednalo-li se o větší provinění než jindy, pak má přidat ještě něco navíc.

Po vykonání svátosti smíření je dobré nezapomenout Bohu za odpuštění poděkovat.

Čisté svědomí je největší poklad!!!

UDĚLOVATEL SVÁTOSTI SMÍŘENÍ: biskup a kněz

PŘÍJEMCE: každý člověk, který se po křtu dopustil hříchu

ZPOVĚDNÍ TAJEMSTVÍ: Každý zpovědník je vázán přísným zpovědním tajemstvím: Nikdy - ani kdyby ho mučili - nesmí prozradit ani nejmenší hřích, který slyšel ve zpovědi.

ŽIVOTNÍ ZPOVĚĎ - opakování zpovědí za celý život

- **Nutná:** pokud byly všechny předchozí zpovědi neplatné; nutno vyznat alespoň všechny těžké hříchy s jejich počtem a vážnými okolnostmi za celý život
- **Doporučuje se:** při vážných životních okolnostech (např. před vstupem do kláštera, před kněžským svěcením, před vstupem do manželství, po hlubším obrácení, apod.)

GENERÁLNÍ ZPOVĚĎ - opakování jedné nebo několika předchozích zpovědí.

- **Nutná:** po svatokrádežném přijetí sv. smíření; je třeba vyznat aspoň všechny těžké hříchy s jejich počtem a vážnými okolnostmi za dobu od poslední platné zpovědi.
- **Doporučuje se:** podle potřeby k prohloubení duchovního života (např. při ohlédnutí za určitým obdobím života, při duchovních cvičeních, apod.)

Je-li konána životní nebo generální zpověď ze zbožnosti, není potřeba vyznávat ani všechny těžké hříchy. Je možno zaměřit se jen na některou (třeba nejvíce problematickou) oblast svého života.

Co řekl Ježíš sv. Faustyně Kowalské:

„Dcero, přistupuješ-li ke svaté zpovědi, k tomuto zdroji mého milosrdenství, vždy na tvou duši stékají moje krev a voda, které vytryskly z mého Srdce a zušlechtí tvou duši. Když se přicházíš vyzpovídat, buď si vědoma, že to já sám na tebe čekám ve zpovědnici. Zahaluji svou přítomnost osobou kněze, ale sám působím v duši. Zde se setkává ubohost duše s Bohem milosrdenství.“